

Forord

Det er nok lige i overkanten at vokse op på Slumstrup Mark i Sædding sogn og så forsøge at skrive en bog, hvor jeg prøver at efterligne en verdensberømt folketaler. Men ham, jeg tænker på, voksede også op temmelig langt ude på landet. Hans emne var Guds rige, men han talte om himlens fugle og markens liljer, om bønder, der såede korn, kvinder, der lagde dejen, hyrderne, der vogtede deres får, og det åbnede tilhørernes øjne for Guds verden, for deres egen situation og for den egentlige mening og sammenhæng med deres liv. Det er den form, jeg vil efterligne og starte med mine egne små indskrænkede cirkler for at udrede noget om det, der er større end selve universet.

For en jøde vil det være respektløs tale om Gud, hvis man som Jesus i Fadervor tiltaler Gud *far* og bruger denne betegnelse og relation som model for at beskrive Gud. Nok kan Gud i jødernes hellige skrifter sammenlignes med en fader og have egenskaber tilfælles med en jordisk fader. Men tiltales Gud som *far*, gøres Gud for menneskelig.

En muslim vil have en endnu strengere vurdering. Gud er Gud og må ikke omtales med menneskelige udtryk. Af Islams 99 navne om Gud er fader ikke én af dem, og det vil være blasfemi på niveau med Jyllands-Postens Muhammed-tegninger at tiltale Allah på den måde.

Hirsi Ali, den berømte hollandsk-somaliske borgerrettsforkæmper, sætter ord på denne forskel, når hun med en muslimsk baggrund kommer til Europa og på et tidspunkt får en kristen veninde: *Ellen og jeg havde talrige samtaler om hendes kristne tro. Hendes forhold til Gud lod til at være baseret på dialog og kærlighed, en bemærkelsesværdig kontrast til den frygt og underdanighed, som jeg havde lært at vise ... Hun sagde, at hendes kristne Gud var en venlig faderlig skikkelse ...* (Ayaan Hirsi Ali: Opbrud og oprør. Jyllands-Postens Forlag, 2006, s. 259)

Også i en pæredansk kultur kan det være grænseoverskridende at bruge ordet *far* som tiltale om Gud. Der er for meget hverdag og for meget nærhed over den betegnelse. Gud og kristendommen hører med

til dansk kultur ligesom dronningen og dannebrog, men først og fremmest som en symbolsk og fjern figur, der hører sig til ved ganske særlige anledninger. At være dansker er for mange at være medlem af en kirke, som man sjældent bruger, at tro på en Gud, som ikke må blande sig det offentlige rum, og som man heller ikke taler om i det private rum. Samtidig lever den kristne tro af Jesu forkyndelse, som med hverdagsord og dagligdagsbilleder åbnede øjnene for sin samtid for Guds verden. Jeg har skrevet denne lille bog, fordi jeg gerne vil tilbageerobre Gud som en del af det private og personlige rum og den almindelige hverdag. Hvis jeg har forstået Jesu ærinde i verden, var det netop det, han ville – åbenbare, at Gud ikke blot er ophøjet og god, men han er nær.

Når Jesus forkyndte, glemte han ikke, at Gud er Gud og derfor anderledes end os. Men hans form var at begynde med den verden, tilhørerne kendte. Mange af de bibelske nøgleord, som bruges om Guds sindelag over for mennesker, er hentet fra privatsfæren og de nære relationer. Derfor kan vi et stykke på vej bruge dagliglivets dyrebare erfaringer til at belyse Guds gerning gennem Jesu virke.

I 2005 udgav jeg en lille bog: *Femogtyve tøn timer land nordvest for Paradis*. Her giver jeg nogle små glimt fra mit liv og ser det i lyset af den større sammenhæng, som i Bibelen indledes med beretningen om paradiset. I denne bog fortsætter jeg i samme spor, hvor jeg bruger erfaringer og iagttagelser fra min lille verden til at belyse en række centrale temaer i Bibelen. Mens første bog relaterer til de tre første kapitler i Bibelen, sætter jeg på de kommende sider fokus på Bibelens centrum, Jesu komme til verden. Lidt forenklet kan man sige, at min bog om de femogtyve tøn timer land knytter til ved første trosartikel om Gud som skaber, mens denne handler om anden trosartikel om Jesus som frelser.

Døren til det første Paradis blev uigenkaldeligt lukket. Vores nuværende tilværelse indeholder kun svage glimt af den oprindelige harmoni. Vi kan ikke selv genskabe paradiset på jorden, om end drømmen herom lever. Men Gud er kommet os til undsætning gennem Jesus fra Nazaret. Gennem hans virke er der åbnet en dør til et kommende paradiset, og i

det lys er der håb om en ny og bedre verden. Derfor hedder bogen: Fra Slumstrup Mark til Paradis.

Bogen er skrevet i taknemmelig erindring om mine søndagsskolelærere, junior- og ungdomsledere, naboer på Fyrstenborgvej, lærerinden fra første klasse og andre gæve jyder fra Sædding og omegn. Mange af jer hviler i dag på kirkegården ved Sædding kirke med ansigtet vendt mod solopgangen og venter på det kommende paradys. Jeg er stadig optaget af, hvad I hver især har lært mig, og forsøger at gøre det samme som jer. Nemlig sige det videre.